

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาแผนกพัฒนศึกษาการสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ" ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมวรรณคดีและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจและได้นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าดังนี้

ก. วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

1. ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ
2. หลักสูตรภาษาอังกฤษในประเทศไทย
3. ภาษาอังกฤษธุรกิจ
 - 3.1 หลักสูตรและเนื้อหา
 - 3.2 การจัดการเรียนการสอน
 - 3.3 การวัดและการประเมินผล
 - 3.4 การนำไปใช้
 - 3.5 มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน

ข. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ
2. งานวิจัยในต่างประเทศ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่นั้นเป็นการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) ไม่เน้นเฉพาะสาขาวิชา จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้เท่าที่ควร ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purposes) จึงเข้ามามีบทบาทมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในแต่ละสาขาวิชา หรือสาขาอาชีพ ซึ่งจะกล่าวถึงภาษาอังกฤษเฉพาะกิจดังต่อไปนี้

ภาษาอังกฤษ เฉพาะกิจ

คำว่า "ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ" ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า "English for Specific Purposes" เขียนย่อว่า ESP เดิมทีเดียว ESP ย่อมาจาก English for Special Purposes แต่นักการศึกษาและนักปฏิบัติหลายสถาบันได้เปลี่ยนคำย่อไปเนื่องจาก English for Special Purposes เป็นเพียงส่วนหนึ่งของ English for Specific Purposes เท่านั้น

ริชาร์ด บี นอสและธีโอดอร์ เอส รอดเจอร์ส (Richard B. Noss and Theodore S. Rodgers 1975: 15) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ หมายถึงการเรียนภาษาอังกฤษที่เลือกสรรมาเพื่อผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม หลักเกณฑ์ในการเลือกขึ้นอยู่กับขอบเขตที่เกี่ยวข้องว่าจะเป็นเพื่อการศึกษา เพื่อวิชาชีพหรือวิชาเฉพาะ นั่นคือการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน

คริสโตเฟอร์ บรัมฟิท (Christopher Brumfit 1977: 71) กล่าวว่า ความสำคัญของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจอยู่ที่การเน้นความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนซึ่งเป็นการจำเป็นที่จะต้องทราบทักษะทางภาษาที่ผู้เรียนต้องการเป็นอันดับแรก

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Stevens 1978: 190) ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษเฉพาะกิจไว้ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจให้ความสำคัญสูงสุดแก่วัตถุประสงค์ของผู้เรียน
2. การกำหนดเนื้อหา มีวิธีการกำหนดดังนี้
 - 2.1 การกำหนดขอบเขต (Restriction) คือการกำหนดขอบเขตซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนที่ผู้เรียนต้องการเท่านั้น
 - 2.2 การเลือกเนื้อหาวิชา (Content Selection) เป็นการเลือกเฉพาะคำศัพท์ กระบวนการไวยากรณ์ และองค์ประกอบของภาษาที่ผู้เรียนต้องการเท่านั้น
 - 2.3 เรื่องและหัวข้อเรื่อง (Themes and Topics) เป็นการเลือกเนื้อเรื่องและหัวข้อที่ผู้เรียนต้องการ
 - 2.4 ความต้องการเพื่อการสื่อสาร (Communicative needs) กำหนดเฉพาะสิ่งที่ผู้เรียนจำเป็นในการใช้สื่อสารเท่านั้น
3. วิธีสอน (Methodology) ใช้วิธีสอนใดก็ได้ที่เหมาะสม

สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้น โอเดท บอยส์ (Odette Boys 1979: 12-13) ได้แบ่งออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

3.1 ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (EST - English for Science and Technology) ได้แก่การศึกษาภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยของนักศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์เป็นต้น

3.2 ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการ (EAP - English for Academic Purposes) ได้แก่การศึกษาภาษาอังกฤษในสถาบันการศึกษาในระดับสูง โดยเน้นเฉพาะวิชาการสาขาใดสาขาหนึ่ง เช่น กฎหมาย เศรษฐศาสตร์ เป็นต้น

3.3 ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ (EVP - English for Vocational Purposes) ได้แก่การศึกษาภาษาอังกฤษในระดับต่ำกว่ามหาวิทยาลัย อาจเป็นในระดับวิทยาลัยเทคนิคหรือวิทยาลัยอาชีวศึกษาต่าง ๆ เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพ แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

3.3.1 ภาษาอังกฤษพาณิชยกรรม (Commercial English) ใช้โดยเลขานุการ คนทำบัญชี ประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

3.3.2 ภาษาอังกฤษเทคนิค (Technical English) ใช้โดยช่างเครื่อง ช่างโลหะ เป็นต้น

3.3.3 ภาษาอังกฤษที่ใช้สำหรับอาชีพเฉพาะ เช่น พวกมีคฤเทศก์ เป็นต้น จากการให้ความหมายภาษาอังกฤษเฉพาะกิจดังกล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่าภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเป็นภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อผู้เรียนเฉพาะกลุ่มและเนื้อหาเน้นตามความต้องการของผู้เรียน ซึ่งจะนำภาษาอังกฤษนั้นไปใช้ประโยชน์ เช่นด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ด้านวิชาชีพต่าง ๆ เป็นต้น ดังนั้นภาษาอังกฤษเฉพาะกิจจึงได้เข้ามามีบทบาทในหลักสูตรภาษาอังกฤษของประเทศไทย ดังจะกล่าวต่อไปนี้

หลักสูตรภาษาอังกฤษในประเทศไทย

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ของกระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ (2521: 23) มีจุดประสงค์หนึ่งคือ ให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเบื้องต้นในการใช้ภาษาอังกฤษ อันจะเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพและดำรงชีพ

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ของกระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ (2524: 40-41) ได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกเรียนสาขาวิชาตามความสนใจและความถนัด ได้แก่ช่างอุตสาหกรรม เกษตรกรรม พาณิชยกรรม คหกรรม และศิลปกรรม และได้

กำหนดให้โรงเรียนเลือกเปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจตามสาขาวิชาที่เปิดสอน คือ ถ้าเปิดสอนวิชาพาณิชยกรรมก็เลือกเปิดวิชาภาษาอังกฤษพาณิชยกรรมด้วย โดยได้ใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษร่วมกับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ซึ่งใช้อยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาทั่วประเทศ

สำหรับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) (กระทรวงศึกษาธิการ กรมอาชีวศึกษา 2524: 105) มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคและภาษาอังกฤษธุรกิจซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อนำไปใช้ในงานอาชีพธุรกิจ

หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาได้จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษเฉพาะกิจด้วยเช่นกัน โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาเลือกเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาที่ตนสนใจ แม้แต่ในหลักสูตรของกรมการฝึกหัดครู (กระทรวงศึกษาธิการ กรมการฝึกหัดครู 2524: 12) มีรายวิชา Reading in English for Specific Purposes เป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งด้วย

จากการที่หลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแนวมาเป็นภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เนื่องมาจากปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ประสบความสำเร็จมาตั้งแต่แรกเริ่ม ทั้งนี้ เดวิด เจ. เจ. เอส. แบลคกี (David J.J.S. Blackie 1976: 23) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเหมาะสมกับประเทศที่กำลังพัฒนาเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปถึง 6 ปี หรือมากกว่าในกรณีที่ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาแต่ไม่ประสบผลสำเร็จ สาเหตุของความล้มเหลวเพราะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น มิได้เน้นที่ความสามารถของผู้เรียน แต่เน้นความสามารถในการสอบของผู้เรียน สำหรับความเหมาะสมของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในประเทศไทยนั้น พรหมณี สาคริก (2522: 7) กล่าวว่าประเทศไทยเป็นสังคมที่ใช้ภาษาเดียวในการสื่อสาร สำหรับผู้ที่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษจึงต้องการภาษาเฉพาะวัตถุประสงค์ที่จำกัด ไม่ได้ต้องการความสามารถในภาษาทุกรูปแบบเหมือนเจ้าของภาษาหรือผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ด้วยเหตุผลต่าง ๆ เหล่านี้จึงทำให้แนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นภาษาอังกฤษเฉพาะกิจมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษธุรกิจซึ่งถือเป็นภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเช่นเดียวกัน

ภาษาอังกฤษธุรกิจ

ภาษาอังกฤษธุรกิจมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อวงการธุรกิจ กรมอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาได้จัดให้วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ เป็นวิชาพื้นฐานสำหรับนักศึกษา- พหิขยการระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยเฉพาะ สำหรับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาได้ปรับปรุงใหม่เมื่อ พุทธศักราช 2524 เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่จะให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้มาไปใช้ประกอบอาชีพโดยตรง ดังข้อความตอนหนึ่งของกระทรวงศึกษาธิการดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ กรมอาชีวศึกษา 2523: 3)

"... เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคม และเพื่อฝึกอบรมเยาวชนไทยที่สำเร็จมัธยมศึกษาตอนต้น หรือเทียบเท่าในปีการศึกษา 2523 เป็นต้นไป ได้มีความรู้ ทักษะ เจตคติและวัฒนธรรมอันเป็นแนวทางที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพโดยตรง กระทรวงศึกษาธิการจึงประกาศให้ใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2524 ประเภทวิชาพหิขยกรรมแทนหลักสูตรเดิม..."

หลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524

เป็นหลักสูตรสำหรับนักศึกษาแผนกพหิขยการทั่วประเทศ มีลักษณะสำคัญดังนี้

1. หลักสูตรและเนื้อหา

หลักสูตรและเนื้อหา หมายถึงสาระหรือความรู้รวมทั้งประสบการณ์เรียนรู้ทั้งหมดที่ทางวิทยาลัยจัดให้ โดยจะต้องมีประโยชน์ต่อผู้เรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคต จากงานวิจัยเรื่อง ความสอดคล้องระหว่างภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยกับภาษาอังกฤษธุรกิจที่ใช้ในวงการธุรกิจไทยของ บังอร สว่างวโรธ (2526: 45) สรุปเกี่ยวกับหลักสูตรและเนื้อหาว่า ควรจัดหลักสูตรและให้ความสำคัญของเนื้อหาวิชาตามความต้องการของผู้ใช้ ทั้งนี้อาจสรุปได้ว่า เนื้อหาวิชาควรเป็นเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ อยากรู้ และต้องสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม ตลอดจนต้องมีการเรียงลำดับความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียนและควร เป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมการศึกษาที่ต้องค้นคว้าด้วยตนเองด้วย

กระทรวงศึกษาธิการ กรมอาชีวศึกษา (2524: 104) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจ ดังนี้

1. เพื่อให้มีความรู้ภาษาอังกฤษพอที่จะนำไป เสริมความรู้และทักษะในวิชาซึ่งเป็นพื้นฐานทางธุรกิจ

2. เพื่อให้มีความรู้ภาษาอังกฤษพอที่จะนำไปใช้ในงานอาชีพธุรกิจตามระดับการศึกษาของตน

3. เพื่อให้สามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษ เป็น เครื่องมือในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

4. เพื่อนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้เป็นแนวทางส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ กระทรวงศึกษาธิการ. กรมอาชีวศึกษา (2524: 107) กล่าวถึงเนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจไว้ดังนี้คือ จัดให้นักศึกษาเรียน เพื่อให้มีความรู้พื้นฐาน 2 ประการ คือ สามารถอ่านจดหมายธุรกิจอังกฤษและมีความเข้าใจพอที่จะสรุปสาระสำคัญของจดหมายธุรกิจอังกฤษนั้น ๆ ได้ และสามารถเขียนจดหมายธุรกิจเป็นภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง โดยเน้นเรื่องต่อไปนี้คือ สาระสำคัญของจดหมาย การลำดับใจความ การใช้กระสวนไวยากรณ์ การใช้สำนวนธุรกิจ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การวางรูปจดหมาย การสะกดคำและการเขียนลายมือ การเขียนจดหมายธุรกิจ เช่น จดหมายเสนอขาย จดหมายสอบถาม จดหมายตอบแบบสอบถาม จดหมายติดตามผล จดหมายสั่งซื้อ จดหมายตอบรับการสั่งซื้อ

พัฒนาทักษะในการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ โดยใช้บทความในรูปของ ความเรียง จดหมาย บทสนทนา รายงาน คำแนะนำ คู่มือ ประกาศ โฆษณาแจ้งความ ซึ่งใช้อยู่ในวงการธุรกิจ และให้สามารถเขียน ฟัง และได้ตอบภาษาอังกฤษซึ่งมีใจความและ คำศัพท์เกี่ยวกับธุรกิจทั่วไป ดังที่ปรากฏอยู่ในบทเรียนอ่านออกเสียงและอ่านในใจ

1.1 หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจของวิทยาลัยอาชีวศึกษาของรัฐบาลและเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ. กรมอาชีวศึกษา (2524: 107) ได้ระบุไว้ว่า วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เรียกว่าภาษาอังกฤษธุรกิจ 5 ใช้รหัสประจำรายวิชาว่า พช. 858 ตอนที่ 2 เรียกว่าภาษาอังกฤษธุรกิจ 6 ใช้รหัสประจำรายวิชาว่า พช. 859 ตอนละ 3 หน่วยกิต และใช้เวลาเรียนตอนละ 1 ภาคเรียน สัปดาห์ละ 3 คาบ

1.2 หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา (2524: 38-40) ได้กำหนดเนื้อหา และสาระสำคัญเหมือนกับหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจที่ใช้สอนในวิทยาลัยอาชีวศึกษาทั่วประเทศ แต่มีรายละเอียดแตกต่างกันดังนี้คือ วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1

เรียกว่า ภาษาอังกฤษธุรกิจ 1 ใช้รหัสประจำรายวิชาว่า กอ.301 ตอนที่ 2 เรียกว่า ภาษาอังกฤษธุรกิจ 2 ใช้รหัสประจำรายวิชาว่า กอ.302 ตอนละ 4 หน่วยกิต และใช้เวลาเรียนตอนละ 1 ภาคเรียน สัปดาห์ละ 4 คาบ

2. การจัดการเรียนการสอน

ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ผู้สอนจะต้องศึกษาเนื้อหาวิชาในบทเรียนให้แจ่มแจ้ง เพื่อให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของบทเรียน และจะได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับบทเรียนและนักศึกษา โดยมุ่งให้ผู้เรียน เรียนรู้หลักการใช้ภาษา การฝึกฝนการใช้ภาษาในด้านต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้ ทั้งนี้จะต้องฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนโดยใช้วิธีสอนให้ทักษะทั้ง 4 สัมพันธ์กัน และเพื่อที่จะฝึกฝนให้นักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนการสอน ผู้สอนควรจะใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ตลอดจนนำสื่อการสอนมาใช้ในชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอด้วย

ส่วนวิธีการสอน ผู้สอนควรใช้หลาย ๆ วิธี และควรให้ความสำคัญแก่ผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาให้มากที่สุด วิธีการสอนที่ควรนำมาใช้ในชั้นเรียนคือ การให้นักศึกษาทำงานเป็นกลุ่ม แสดงความคิดเห็นแก้ปัญหา แสดงละครและบทบาทสมมุติ ตลอดจนการให้นักศึกษาค้นคว้าจากห้องสมุด (Nation, I.S. Paul 1980: 21) ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมที่จัดขึ้นในชั้นเรียนจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย

นอกจากนี้ เพื่อที่จะให้การเรียนการสอนสัมฤทธิ์ผลผู้สอนควรพยายามใช้สื่อการสอน เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วย สื่อการสอนที่ควรนำมาใช้ในชั้นเรียนควรเป็นสื่อการสอนประเภทอ็อบเจกต์ (คิวงพระ สุคนธ์พงษ์ 2520: 92) เช่น ภาพยนตร์ ภาพนิ่ง เทปบันทึกเสียง และเทปบันทึกภาพ มากกว่าสิ่งตีพิมพ์และเอกสารต่าง ๆ นอกเหนือจากตำราเรียน จากผลการวิจัยของญาดา อีระวิคาวี (2524: 78) พบว่าผู้สอนส่วนใหญ่ นำสื่อการสอนประเภทสิ่งตีพิมพ์มาใช้ประกอบการสอนมาก ทั้งนี้เนื่องจากหาได้ง่ายและสะดวกต่อการเตรียม

3. การวัดและการประเมินผล

วัตถุประสงค์ในการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ เพื่อให้ผู้สอนได้ทราบว่า การสอนของตนมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด ทำให้ทราบถึงข้อบกพร่องของผู้เรียน ตลอดจนเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจด้วย นอกจากนั้นผู้สอนยังสามารถปรับปรุงวิธีการสอน วัตถุประสงค์ของการเรียน ตลอดจนเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น

ข้อควรคำนึงในการวัดและประเมินผล วาสนา ไกรวิทยา (2525: 111) กล่าวไว้ดังนี้

1. ควรกำหนดจุดประสงค์ในการวัดให้ชัดเจน ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ในการสอน และควรวัดให้ครอบคลุมจุดประสงค์ทั้ง 3 ด้าน คือ ทักษะพิสัย จิตพิสัยและทักษะพิสัย
 2. ควรเลือกแนวคิดในการวัดให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ ได้แก่ แนวคิดวัดแบบอิงกลุ่ม และแบบอิงเกณฑ์ หรือผสมผสานแนวคิดทั้งสองแบบตามความเหมาะสม
 3. ควรใช้เครื่องมือวัดและวิธีการวัดหลาย ๆ วิธี เพื่อจะได้วัดพฤติกรรมของนักเรียนให้ทั่วทุกด้าน
 4. ควรระลึกเสมอว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนเป็นการวัดทางอ้อม: สิ่งที่วัดได้เป็นเพียงตัวอย่างของพฤติกรรม ความรู้ ทักษะ หรือความรู้สึกริเริ่มกคิดของผู้เรียน ซึ่งได้จากการวัดพฤติกรรมที่แสดงออกและการสรุปอ้างอิงเท่านั้น จึงควรใช้วิธีการวัดและเครื่องมือวัดหลายประเภทและควรวัดหลาย ๆ ครั้ง เพื่อจะได้คาดคะเนพฤติกรรมความรู้ ทักษะ และความรู้สึกริเริ่มกคิดของผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง
 5. ควรระมัดระวังความผิดพลาด หรือความคลาดเคลื่อนของคะแนนที่อาจเกิดขึ้นในการวัดได้เสมอ
 6. ควรระลึกเสมอว่าการประเมินผล เป็นเพียงเครื่องมือ วิธีทางหรือวิธีการที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทางแห่งการพัฒนาศักยภาพการเรียนการสอน กระบวนการเรียนการสอนมิได้สิ้นสุดลงที่การประเมินผล ดังนั้นครูจึงควรนำผลที่ประเมินได้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่และคุ้มค่า
- อัครา วงศ์โสธร (2527: 42-43) กล่าวว่า หลักสำคัญบางประการเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เฉพาะกิจ มีดังนี้
- เป้าหมายของการประเมินผลคือ การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เฉพาะกิจ ไม่ใช่ทดสอบทักษะทางภาษาที่เป็นสื่อการเรียน ดังนั้นความสามารถที่ผู้สอนควรประเมินมีดังนี้
- การฟังการบรรยาย คำอธิบาย รายงาน คำสั่ง ฯลฯ
 - ให้คำอธิบาย คำบรรยาย คำสรุป ฯลฯ
 - อ่านตำรา วารสาร บทความวิชาการ โฆษณา ฯลฯ
 - เขียนแผนภูมิ, ตาราง, แผนผัง, เขียนรายงาน ฯลฯ

วิธีทดสอบมีดังนี้

ทักษะการฟัง :

ฟังคำบรรยาย รายงาน แล้วสามารถพูดสรุปใจความ ตอบคำถาม เขียนย่อ
เลือกคำตอบที่ถูกต้อง และเขียนตามคำบอกได้

ทักษะการพูด :

พูดโต้ตอบบทสนทนา สัมภาษณ์ พูดบรรยาย

ทักษะการอ่าน :

อ่านเพื่อความเข้าใจแล้วสามารถตอบคำถาม เลือกคำตอบที่ถูกต้องเดิมคำหรือ
ข้อความลงในช่องว่าง จับคู่ความและเรียงลำดับข้อความได้

ทักษะการเขียน :

เขียนข้อความ รายงาน บันทึก

เนื่องจากแนวโน้มของการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน มีวัตถุประสงค์มุ่งให้ผู้เรียนมี
ทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย ดังนั้นพฤติกรรมที่คาดหวังหลังจากเรียนแล้วคือผู้เรียน
มีความสามารถในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน เพื่อการสื่อความหมายและสามารถนำความรู้มาปรับ
ใช้ได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการวัดและการประเมินผล
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจจึงเป็นไปเพื่อการนำไปใช้มากกว่าการวัดความสามารถใน
ตัวภาษา

4. การนำไปใช้

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจนั้น วัตถุประสงค์ที่สำคัญประการหนึ่ง
คือ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่เรียนมาไปใช้ได้ สถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่ง อัจฉรา วงศ์ไธธร

(2525: 283-289) จำแนกเป็นทักษะ ดังนี้

ทักษะการฟัง

1. คำสั่ง
2. บทสนทนา
3. บทความทางธุรกิจ
4. ฟังเพลง - ภาพยนตร์
5. ฟังข่าว

ทักษะการพูด

1. ทักทาย

2. แนะนำตนเอง/ผู้อื่น
3. กล่าวคำอำลา
4. กล่าวคำขอบคุณ
5. กล่าวคำแสดงความเสียใจ
6. ถาม/ตอบ เรื่อง เวลาและสถานที่
7. ขอรกรการ/ให้บริการ
8. ติดต่อและโต้ตอบทางโทรศัพท์

ทักษะการอ่าน

1. คำสั่ง
2. คำแนะนำ
3. ประกาศ
4. แผนภูมิ
5. โฆษณา
6. บทความทางธุรกิจ
7. บทเรียน

ทักษะการเขียน

1. เขียน/กรอกจดหมายสมัครงาน
2. โต้ตอบจดหมายธุรกิจ
3. บันทึกทางธุรกิจ
4. รายงาน
5. จดรายงานการประชุม

เนื่องจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจระบุว่า เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ ดังนั้นการเลือกเนื้อหาวิชาจึงพิจารณาความสามารถในการนำไปใช้ เป็นสำคัญ ซึ่งหัวข้อหรือสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น เป็นหัวข้อที่ผู้เรียนจะต้องพบ เมื่อสำเร็จการศึกษาดังรายละเอียดแต่ละทักษะที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

5. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา (2524: 87-89) ได้สำรวจความคิดเห็นของผู้สอนภาษาอังกฤษธุรกิจสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาจำนวน 105 คน เมื่อพุทธศักราช 2524 พบปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจที่เกิดจากผู้สอนดังนี้

5.1 หลักสูตรและเนื้อหา

ผู้สอนไม่เข้าใจหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจอย่างแท้จริง บางท่านไม่เคยเห็นหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจเลย ควรมีการอบรมผู้สอนทุกท่านเกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อผู้สอนจะได้ปรับบทเรียนและกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร

5.2 การจัดการเรียนการสอน ผู้สอนได้พบปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

5.2.1 บุคลากร

ผู้สอนขาดความรู้ทางธุรกิจ โดยเฉพาะศัพท์ทางเทคนิคตลอดจนวิธีการสอนแบบใหม่ ๆ ผู้สอนต้องการได้รับการอบรมอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ผู้สอนส่วนใหญ่สอนประมาณ 20-30 คาบต่อสัปดาห์ บางคนสอนน้อยแต่ต้องไปช่วยงานทางด้านธุรการด้วย ทำให้ประสบปัญหาในการจัดเตรียมการสอน

5.2.2 สื่อการสอน

ส่วนใหญ่ผู้สอนใช้แบบฝึกหัดเสริมตลอดจนบทความต่าง ๆ จากหนังสือพิมพ์และวารสาร อุปกรณ์ทางการสอนประเภทครุภัณฑ์ยังไม่เพียงพอ เช่น ห้องปฏิบัติการทางภาษา เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ ตลอดจนภาพนิ่งและภาพยนตร์ สื่อการสอนประเภทนี้ทำให้ผู้เรียนสนใจและกระตือรือร้นที่จะเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าสื่อประเภทอื่น ทางวิทยาลัยควรจัดงบประมาณด้านสื่อการเรียนการสอนให้มากขึ้น

5.3 การวัดและการประเมินผล

ความสามารถที่ผู้สอนใช้วัดผู้เรียนส่วนใหญ่คือ ทางด้านความรู้ ความจำในเนื้อหาบทเรียน โดยจะเน้นทางด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มาก ทั้งนี้มุ่งที่จะให้ผู้เรียนสอบได้มากกว่า การนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ การวัดและการประเมินผลจะเป็นการทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ เป็นส่วนมากประกอบกับเนื้อหาวิชามากทำให้ผู้สอนต้องเร่งสอนเพื่อให้จบบทเรียน

บึงอร สว่างวโรรส (2526: 125) กล่าวว่าปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจที่เกิดจากผู้เรียนมีดังนี้

1. ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ ดังนั้นจึงควรปูพื้นฐานทางด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์และทางการเขียน ก่อนที่จะนำเข้าสู่เนื้อหาทางภาษาอังกฤษธุรกิจ
2. ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน ตลอดจนไม่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ดังนั้นควรชี้ให้เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ในอันที่จะเป็นเครื่องช่วยประกอบอาชีพ หรือช่วยสร้างความสำเร็จในอาชีพธุรกิจ
3. ผู้เรียนไม่นำความรู้ที่ได้ไปใช้ศึกษาให้เป็นประโยชน์ด้วยตนเอง จึงควรสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง นอกเหนือไปจากการเรียนในชั้นเรียนเพื่อประโยชน์ในการเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี (2521: 113-114) ทำการวิจัยเรื่องประมวลการสอนภาษาอังกฤษ เทคนิคสำหรับนักศึกษาเทคนิคด้านช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อศึกษาและวิเคราะห์สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เทคนิคสำหรับนักศึกษาช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาเขตต่าง ๆ สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาในด้านหลักสูตร แบบเรียน วิธีการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผล กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ ผู้สอนภาษาอังกฤษ 48 คน และหัวหน้าแผนกช่าง 43 คน ผลการวิจัยพบว่า ทั้งผู้สอนและหัวหน้าแผนกวิชาช่างเห็นตรงกันว่า ควรสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับวิชาชีพของผู้เรียน เพื่อให้สามารถนำไปสื่อความหมายในการประกอบอาชีพ

จันตรี คุปตะวาทีน (2521: 71-72) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 182 คน ผลการวิจัยพบว่าครูส่วนใหญ่สอนภาษาอังกฤษด้วยความสมัครใจ และมีทัศนคติที่ดีต่อการสอน ปัญหาที่มีอุปสรรคต่อการสอนคือ พื้นฐานความรู้ของนักเรียนไม่เท่ากัน และได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ครูภาษาอังกฤษควรหาความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มเติมอยู่เสมอ ควรจัดทำอุปกรณ์การสอนและจัดกิจกรรมการสอนให้มากขึ้น

มณีรัตน์ อมรกุล (2522: 78-81) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ 5 คน นิสิตบัณฑิตศึกษาปัจจุบัน 167 คน และนิสิตที่จบการศึกษาแล้ว 138 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารควรกำหนดนโยบายที่แน่นอนในการจัดการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษควรจัดเนื้อหาให้สัมพันธ์กับแผนกวิชาของผู้เรียน ควรจัดข้อทดสอบที่มีหลายแบบปนกันและควรจัดการสอนซ่อม เสริมแก่นิสิตที่เรียนอ่อน

กัทธาทิพย์ ศิริผล (2522: 1321) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและแนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย" เพื่อศึกษาปัญหาและเสนอแนวทางในการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรคือ นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์และผู้สอนภาษาอังกฤษเทคนิค ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีปัญหาในกระบวนการอ่านในด้านคำศัพท์ โครงสร้างและระดับประโยค นอกจากนี้ยังพบปัญหาเกี่ยวกับการที่นิสิตส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษเทคนิค และนิสิตขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

อุษา กาญจนสถิตย์ (2523: 279-281) ได้สำรวจความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจ เพื่อสำรวจระดับความสามารถที่แท้จริงในการใช้ภาษาอังกฤษแต่ละทักษะของบุคลากร และระดับความสามารถที่หน่วยงานในวงการธุรกิจต้องการรวมทั้งสำรวจว่าภาษาอังกฤษที่บุคลากรเรียนจากสถาบันศึกษานี้เพียงพอแก่การปฏิบัติงานหรือไม่ ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ หัวหน้าหน่วยงานหรือหัวหน้าแผนกในวงการธุรกิจ 190 หน่วยงาน ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่ในวงการธุรกิจใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด และต้องการให้บุคลากรมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน และแปลเรียงตามลำดับ หัวหน้าหน่วยงานส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าภาษาอังกฤษที่บุคลากรเรียนจากสถาบันศึกษายังไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นิภา สนสอาดจิต (2523: 269-270) ได้สำรวจความต้องการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ เพื่อสำรวจปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษแต่ละทักษะตลอดจนระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรโดยใช้แบบสอบถามและทำการสัมภาษณ์หัวหน้าหน่วยงานระดับกองจำนวน 360 คน และ หัวหน้าหน่วยงานของรัฐวิสาหกิจ จำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานในหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษระดับปานกลาง ทักษะที่ใช้มากที่สุดคือการอ่าน ทักษะที่ใช้้น้อยที่สุดคือการแปล หัวหน้าหน่วยงานในหน่วย

ราชการและรัฐวิสาหกิจส่วนใหญ่มีความคิดเห็นสอดคล้องกับหัวหน้าหน่วยงานในวงการธุรกิจว่า ภาษาอังกฤษที่บุคลากรเรียนมาจากสถาบันการศึกษายังไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน

ญาดา อีระวิภาวี (2524: 77-79) ได้สำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และ นักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ อาจารย์จำนวน 17 คน และนักศึกษาจำนวน 944 คน ได้สรุปความคิดเห็นว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบบรรยายและการจดงานไม่ทำให้การเรียน การสอนภาษาอังกฤษประสบผลสำเร็จ ควรใช้อุปกรณ์การสอนเข้าช่วย การวัดผลไม่ควรวัด ความจำด้านเดียว ส่วนทางด้านเนื้อหาวิชาควรปรับให้เข้ากับเหตุการณ์ปัจจุบันและให้สามารถ นำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้

กมลรัตน์ จรัสศรีศรี (2524: 104-106) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของอาจารย์ และนักศึกษาธรรมศาสตร์เกี่ยวกับโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษสำหรับ สาขาวิชาในด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การนำไปใช้ประโยชน์และ ปัญหาด้านการเรียนการสอน ตัวอย่างประชากรคือ อาจารย์ผู้สอนระดับปริญญาตรี 50 คน และ นักศึกษา 350 คน ผลการวิจัยพบว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาจำเป็นในการเรียนวิชาเฉพาะสาขา ควรจัดให้สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน และควรจัดสอนทั้งภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษา อังกฤษเฉพาะสาขา โดยเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเป็นพื้นฐานและเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขา เพื่อประกอบอาชีพ ความสำเร็จในการเรียนภาษานั้นขึ้นอยู่กับความถนัดและแรงจูงใจเป็นสำคัญ

มังกร สว่างวโรรส (2526: 122-124) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสอดคล้องระหว่าง ภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยกับภาษาอังกฤษธุรกิจที่ใช้ในวงการธุรกิจไทย เพื่อศึกษา ทักษะภาษาอังกฤษตามความต้องการของวงการธุรกิจไทยว่าสอดคล้องกับทักษะที่สอนหรือไม่ ตัวอย่างประชากรคือผู้บริหารระดับสูงและบุคคลในฝ่ายต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษในบริษัทธุรกิจ 60 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ภาษาอังกฤษธุรกิจมีความสำคัญต่อวงการธุรกิจไทยมาก ทักษะภาษา อังกฤษที่ใช้มากคือการเขียน ทักษะที่ใช้ปานกลางคือ ฟัง พูดและอ่าน ส่วนการแปลใช้น้อย ทาง ด้านหลักสูตรนั้นหลักสูตรของสถาบันการศึกษาเอกชนที่เปิดสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ มีความสอดคล้อง มากกว่าหลักสูตรสถาบันของรัฐบาล นอกจากนี้ยังมีการติดคอใกล้ชิดกับนักธุรกิจโดยตรงมากกว่า แม้แต่เนื้อหาวิชาในหลักสูตรก็จัดขึ้นทันกับความต้องการในการใช้

สุวณีย์ ศรีโสภา (2526: 50-51) ได้ทำการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของการสอนภาษา อังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษาแผนกช่างก่อสร้าง เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษ

แก่นักศึกษาแผนกช่างก่อสร้าง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 จำนวน 60 คน แบ่งเป็น
 กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองกลุ่มละ 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
 ที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยวิธีการสอนโดยไม่ใช้กิจกรรมอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่เรียนโดยวิธีใช้กิจกรรมมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน
 ภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาที่เรียนโดยไม่ใช้กิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยในประเทศ พบว่าในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 จะให้ได้ผลดีนั้นจะต้องมีการปรับปรุงหลักสูตรและเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับการนำไปใช้โดยเฉพาะ
 ในการประกอบอาชีพ ในการจัดการเรียนการสอนควรเน้นกิจกรรมให้นักศึกษามีส่วนร่วมมากที่สุด
 นอกจากนี้ควรใช้นวัตกรรมการเรียนการสอนเข้าช่วย ควรวัดและประเมินผลหลาย ๆ ด้าน
 ผู้สอนควรหาความรู้ทางด้านวิธีการสอนใหม่ ๆ อยู่เสมอและควรพยายามสร้างแรงจูงใจให้
 ผู้เรียนเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ

งานวิจัยในต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยในต่างประเทศมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

รัสเซล ฮาโรลด์ บิชอป (Russell Harold Bishop 1967: 2093-2094A)

ได้ทำการศึกษาวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐออเรกอน ตาม
 โครงการ FLES (Foreign Languages Elementary School) หรือโครงการการสอนภาษา
 ต่างประเทศในโรงเรียนประถมศึกษา พบว่าวิธีการสอนที่ครูใช้ได้ผลดี จะต้องใช้กิจกรรมประกอบ
 เช่น การใช้ดนตรีหรือเพลง การแสดงละคร การแสดงบทบาท รวมไปถึงการฝึกฟัง พูด อุปกรณ์
 ที่ใช้ได้ผลดีที่สุดคือ เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องบันทึกเสียง ภาพยนตร์และเกมต่าง ๆ สำหรับ
 วิธีการสอนที่ครูใช้ไม่ได้ผลได้แก่ การให้ทำแบบฝึกหัด การแปลและการใช้วิธีการอธิบายกฎเกณฑ์
 ไวยากรณ์ การใช้วิธีฝึกซ้ำ ๆ มากเกินไปตลอดจนการใช้วิธีฝึกฟัง-พูดโดยไม่มีภาพหรือของจริง

สตีเวน แดเรียน (Steven Darian 1969: 2695A) ได้ศึกษาการสอนภาษา
 อังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศแก่นักศึกษาในวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาในเขตที่ไม่ได้
 ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ ผลการวิจัยสอดคล้องกับรัสเซล ฮาโรลด์ บิชอป ที่ว่า
 การสอนภาษาอังกฤษที่จะให้ได้ผลนั้นต้องใช้อุปกรณ์การสอนมาช่วยนอกจากนี้สิ่งที่สำคัญในการ
 สอนอีกอย่างหนึ่งคือ แบบเรียน

คอนสแตนติน พี กาแลนท์ซีส (Constantine P. Kalantzis 1972: 1321A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง" สรุปผลการวิจัยได้ว่า ปัญหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกิดขึ้นจากครูเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือครูสอนภาษา โดยไม่คำนึงว่าภาษาเป็นพฤติกรรมในรูปแบบอย่างหนึ่งของมนุษย์และมักสอนโดยคิดว่า ภาษาเป็นสิ่งที่สามารถเลียนแบบได้ ดังนั้นเวลาสอนครูจึงไม่คำนึงถึงลักษณะทางจิตวิทยาและสังคมของการเรียนรู้ของเด็ก ครูมักสอนโดยคิดว่า เป็นหน้าที่ที่จะต้องสอนเท่านั้นจึงไม่อุทิศตนให้กับงานเท่าที่ควร

ชาร์ลส์ เวบบ์ สแตนฟีลด์ จูเนียร์ (Charles Webb Stansfield, Jr. 1973: 2938A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาของมลรัฐโคลอมเบีย" สรุปผลการวิจัยได้ว่า ในการสอนภาษาอังกฤษครูมักจะเป็นผู้พูดมากกว่านักเรียน จำนวนนักเรียนที่มากเกินไปในชั้นเรียน เป็นปัญหาคือการสอนทักษะฟัง-พูดมากที่สุด

โอเมอร์ โมฮัมเหม็ด แอบเดลราโซล (Omer Mohamed Abdelrasoul 1976: 4538A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษในประเทศชูดาน" สรุปผลการวิจัยได้ว่าการเปลี่ยนแปลงทางด้านการเมืองและสังคมในชูดาน มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ยังมีจำนวนครูไม่พอกับจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้น อุปสรรคสำคัญคือการใช้วิธีการสอนเก่า ๆ และหลักสูตรที่ล้าสมัย

เอส เอช โอ โทมอน (S.H.O. Tomon 1977: 149A) เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้ศึกษาเรื่อง "แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไนจีเรีย" พบว่าสาเหตุอันดับแรก ของความต้องการเรียนภาษาอังกฤษคือ ความสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทั้งทางเศรษฐกิจ และการติดต่อกับต่างประเทศ

ศูนย์ภาษาระดับภูมิภาคในประเทศสิงคโปร์ (Regional Language Center 1978: 204A) ทำการสำรวจในกลุ่มประเทศเอเชียเกี่ยวกับลักษณะการใช้ภาษาและความต้องการทางภาษาทั้งที่เป็นภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ โดยเก็บข้อมูลจากสถาบันองค์การผู้สอนภาษา นักศึกษาและบุคคลทั่วไป ผลของการสำรวจการใช้ภาษา ปรากฏว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญที่สุด และทักษะที่ใช้มากที่สุดคือ การฟังและการพูด

มาร์กาเรต คีช (Margaret Keech 1980: 30A) เป็นผู้หนึ่งที่ได้ทำการสำรวจ ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่างชาติที่วิทยาลัยเกษตรวิศวกรรม ที่ซิลโซ สรุปผลว่า ก่อนที่จะเตรียมการกำหนดหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ควรมีการสำรวจความต้องการในการเรียน ภาษาของผู้เรียนเสียก่อน

ปรียา นวรัตน์ (Pariya Nawarat 1981: 3518-3519A) ทำการวิจัยเรื่อง "ความแตกต่างของวิธีสอนและสื่อการสอนของครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอาชีวศึกษากับนักเรียนสามัญ" ในประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่าครูที่สอนภาษาอังกฤษนักเรียนอาชีวศึกษา เน้นวิธีการสอนเพื่อนำไปใช้ และใช้บทเรียนแบบโปรแกรมตลอดจนมีอิสระในการเลือกเนื้อหา วิชามากกว่าครูที่สอนนักเรียนสามัญ

แอน เอ็ม จอห์นส์ (Ann M. Johns 1981: 51-57) ได้ทำการสำรวจเกี่ยวกับการศึกษาทักษะภาษาอังกฤษที่จำเป็นในมหาวิทยาลัย ซาน ดิเอโก พบว่า ผู้สอนควรใช้ หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการ ทักษะที่สำคัญในชั้นเรียนคือ การฟังและจด บันทึก การสอนทักษะการพูดและการเขียนควรสอนที่หลังทักษะการอ่านและการฟัง ในการสอน ทักษะการพูดควรเตรียมคำตอบให้ด้วยส่วนการสอนทักษะการเขียน ควรเน้นที่การเขียนสรุปและ การจดบันทึกย่อ

จูเลีย เกจ และพริ้นซ์ เดวิด (Julia Gage and Prince David 1982: 349-351) ได้รายงานเกี่ยวกับโครงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพสำหรับผู้อพยพชาวอินโดจีน ในสหรัฐอเมริกา โดยใช้การสัมภาษณ์และการสังเกตผู้เกี่ยวข้องในตลาดแรงงาน พบว่าคนงาน ที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษต่ำ สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ดีพอสมควร อย่างไรก็ตาม โอกาสในการเลื่อนขั้นหรือความก้าวหน้ามีจำกัด

จากงานวิจัยในต่างประเทศดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในปัจจุบันความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษมีประโยชน์ ในการประกอบอาชีพและความก้าวหน้าในการทำงาน นอกจากนี้ได้มีผู้พยายามที่จะแก้ไขปัญหาคือ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้บรรลุจุดประสงค์มากขึ้น โดยการปรับปรุงบทเรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนตลอดจนสำรวจความต้องการในการเรียนและการใช้ ภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนทำการสอน